

Веса Паспалеева
Гъбената чорбица

Прочул се Таралежът по цялата гора, че умее да приготвя вкусна чорбица от гъби червенушки. Изредили се Катеричката, Зайчето и Свраката да го молят да им покаже, ала той все троснато ги посрещал и им отговарял:

– Забравил съм как се прави. Идете при Язовеца. Той е дважд опитен готвач от мене.

Отишла и баба Меца да го помоли. Занесла му цяла пита мед, дано ѝ покаже как се вари тази вкусна чорбица, но и на нея не показал.

– Забравил съм, Мецанке. Отдавна не съм варил чорбица от гъби червенушки. Попитай Язовеца.

Заръмжала сърдито мечката, отишла си недоволна и затропала с тояжката си по зашумената горска пътека. Тръгнала да търси Язовеца.

Една сутрин едничката рожба на Катеричката се поболяла. Клюмна глава в скута на майка си.

– Какво ти е, рожбице? – питала я натъжена Катеричката.

– Ако ми свариш гъбена чорбица, на часа ще оздравея – бълнувала Сивушка. – Много ми се яде чорбица от гъби червенушки! Моля ти се, майчице, научи как се прави!

Нажалила се Катеричката. Седи до прозорчето и въздиша. Как, от кого да се научи как се прави чорбица от гъби червенушки? Дочула старата сврака въздишките ѝ.

– Защо си натъжена, лельо Катеричке?

Разправила ѝ Катеричката мъката си. Показала ѝ болната си рожба.

– Ох, само една лъжичка гъбена чорбица да можех да ѝ донеса отнякъде – просълзила се Катеричката и погалила малката Сивушка.

– Аз ще остана при болното – рекла Свраката, – а ти напълни кошничката с гъби червенушки, вземи брашънце, прясно масълце, чубрица, па иди и се помоли на Таралежа. Дано този път не те върне. Аз знам, че днеска на огнището му къкри калено гърненце с гъбена чорбица. Може да ти насипе в една паничка. Помоли го, кажи му, че аз те изпращам!

– Хайде, върви, докато е време! – рекла старата сврака и седнала до леглото на Сивушка.

Подскочила майката Катеричка на високо клонче, напълнила кошничката със сушени гъби червенушки, поискала назаем от Зайчето бучка прясно масълце, Лисанка ѝ дала китка чубрица и шепа бяло брашънце. Катеричката напълнила една торбичка с орехи, къпини и лешници и се запътила при Таралежа.

Като стигнала пред таралежовата колиба, той току-що пускал чубрица в уврялата гъбена чорбица и я опитвал с дървената лъжица.

Влязла добрата Катеричка и страховливо се изправила до огнището. Така хубаво ѝ замирисала гъбената чорбица.

– Защо идваш пак? – начумерил се Таралежът и бърже захлупил гърненцето.

– Дойдох да ме научиш да си сваря и аз чорбица от гъби червенушки, бай Таралежко – казала Катеричката. – Рожбичката ми е много болна. Все за чорбица бълнува. Аз си нося всичко. Ти само ме научи. И армаган ти донесох, па ако искаш, и цяла жълтица ще ти заплатя – замолила се с премаяляло сърце Катеричката майка. – За болната ми рожбичка стори тази добрина!

– Скоро да си вървиш! – развикал се Таралежът. – Аз на Мецана не обадох, та на тебе ли ще покажа!

– Ако пък... толкова не искаш да ме научиш – затрепкала с очи Катеричката, – сложи ми поне две-три лъжици от твоята чорбица!

Таралежът я погледнал накриво, ритнал с крак кошницата, разбутал главните в огнището и прибрал на полицата гърнето с вкусната чорбица.

– Моля ти се, Таралежко, не ме връщай с празни ръце. Много е болничка Сивушка!

– Ха, пръждама от вратата ми! – ококорил очи Таралежът и вдигнал бодливата метла, що била изправена до огнището. Халосал Катеричката по гърба с все сила. – Да те не виждам вече у дома!

И прас! Прас! Прас! Хубаво отупал новото ѝ кожухче.

Смаяла се Катеричката, вдигнала лапичка да се защити от яките бодли и заплакала. Извърнала глава на прага и го проклела:

– Дано тия бодли израстат на гърба ти!

Тръшнала Катеричката вратата и разплакана се върнала у дома си.

– Хубаво надупчих новото ѝ кожухче! Докато е жива, има да помни тия бодли! – превивал се от смях свидливият Таралеж и се навел да раздуха главните. Но като рекъл да се изправи, нещо го уболо по гърба.

Повдигнал крак да се почеше, но пак изпищял от болка. Целият му гръб бил обрасъл с бодли. От крака му потекла кръв.

– Олеле, майко, майчице! – заваякал се Таралежът и се превивал от болки. Всеки миг бодлите се умножавали по тялото му. Щръкнали и го загрозили съвсем. Нито помен нямало от гладкото му сиво кожухче... Седнал на поваления пън пред къщурката си и заплакал, колкото му глас държи.

– Какво ти е бре, Тарльо? Защо охкаш? Какво си се разплакал? – проточила любопитно набръчканата си шия Костенурката през съседния стобор.

Като го видяла такъв грозен, целия обрасъл с бодли, прихнала да се смее.

– Леле, Таралежко, леле, бабино юначе! На какво плашило си заприличал?

– Катеричката ме прокле, бабо Костенурке! Ох, ох... какъв грозник станах, как ще живея с тоя бодлив кожух. Всички в гората ще ми се присмиват! Защо не дадох на Катеричката от гъбената чорбица, защо?

– Не се кахъри, синко – започнала да го утешава старата Костенурка. – Щом отидеш при Катеричката и я научиш как се прави чорбица от гъби червенушки, бодлите ти ще окапят!

– Истина ли думаш, бабо Костенурке? – зарадвал се Ежко-бежко и още до вечерта занесъл цяла паница чорбица. Сложил паницата под високия бор и потропал на малката вратичка:

– Сивушке, покажи се на прозорчето!

Болното катериче, щом подушило вкусната миризма на гъбената чорбичка, повдигнало главица от постелята и рекло на майка си:

– Мамо, мамо, някой ни е донесъл гъбена чорбица! Как хубаво мирише!

Катеричката надзърнала през прозорчето. Видяла пълната паница и бърже, бърже се изкачила по стълбичката. Болното малко катериче лакомо изсърбало всичката чорбица и изведнъж се развеселило. Повдигнало ръчички, после размърдало краченцата си и пристъпило радостно към прозорчето:

– Мамо, мамо! Съвсем ми е добре вече!

Катеричката притиснала рожбата си до гърдите да и толкова била щастлива. До вечерта сварила цяло гърненце с чорбица. Занесла на Зайчето, на леля Сврака, на Мецана. Дори и на Къртицата насипала в една орехова черупка да я опита.

Таралежът се прибрал в колибата си и зачакал да му окапят бодлите. Чакал ден, два, три, ходел да се оглежда в бистротото изворче, ала яките му бодли все си стояли... Полека-лека привикнал с тях, но оттогава гъбена чорбица не сложил в устата си.

КРАЙ

© Веса Паспалеева

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8897>]